

1997-07-01

เหลียวหลัง แลหน้า : จุฬาร้อยเปอร์เซ็นต์

อำพล สุวรรณชาติ

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

สุวรรณชาติ, อำพล (1997) "เหลียวหลัง แลหน้า : จุฬาร้อยเปอร์เซ็นต์," *Jamjuree Journal*: Vol. 1: Iss. 2, Article 12.
Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol1/iss2/12>

This Editorial is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

จุฬาร้อยเปอร์เซ็นต์

อำพล สุวรรณธาดา

การเรียนอย่างละเอียด
ในหลาย ๆ คณะของจุฬา
อย่างที่ผมเรียน ทำให้เกิดความ
พึงใจ และประทับใจอย่างยิ่ง
เมื่อผมถูกรับไป
ผมก็สอบเข้าจุฬา ใหม่
ทั้งที่รู้ว่ามันแสนเข็น แต่เพราะรัก
จุฬา เต็มในหัวใจ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์
ทำให้ผมตั้งใจกลับเข้าจุฬาอีก
แทนที่จะไปเรียนมหาวิทยาลัยเปิด
สบาย ๆ ไม่ต้องสอบเข้า
และไม่ต้องไปเรียนทุกวัน

// มของลูกผมก็รักจุฬา เต็มร้อย จบ
ม.๘ สอบเข้าจุฬา ครั้งแรกไม่ได้
ไม่ชอบเรียนที่อื่นเหมือนกันมาสอบเข้าใหม่
ในปีต่อมาก็เลยได้มาพบผม ซึ่งเรียนรออยู่
ก่อนตั้งหลายปี สามารถบอกให้ผมเรียน
จบมาแต่งงาน มีลูก ๒ คน หญิงหนึ่ง ชาย
หนึ่ง

ลูกสาวและลูกชายของผมร่อนเร่
ไปทุกสารทิศตามพ่อแม่ ซึ่งแสวงหาตลอด

ชีวิต เปลี่ยนโรงเรียน อนุบาล ประถม และ
มัธยม คณะ ๙ แห่ง ก่อนจะมาสอบเข้า
จุฬา ลูกสาวเข้าเรียนคณะศิลปกรรม-
ศาสตร์ ดุริยางคศิลป์ เอกเปียโน ได้เกียรติ-
นิยมอันดับ ๒ ลูกชายเรียนวิทยาศาสตร์
เอกเซรามิกส์ สาขาแก้ว ทั้งปริญญาตรีและ
ปริญญาโท

เห็นใหม่ครับ บ้านผมมีอยู่ ๔ คน
เรียนจุฬา ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม โดยแต่ละ
คนมีหัวใจจุฬา เต็มร้อย จนเกือบไม่มีให้
คนอื่นแทรกเข้าในท้องหัวใจได้เลยทีเดียว
บังเอิญจัดที่ว่างตรงเฉลี่ยงไว้หน่อยทำให้
มีโอกาสไปทำงานที่อื่นนอกจุฬา บ้าง เช่น
พ่อไปสอนสถาบันอุดมศึกษาเอกชน แม่
ประจำที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช ลูก
สาวสอนเปียโนสถาบันดนตรีเอกชนและ
ที่บ้านแล้วไปต่อปริญญาโทมหิดลลูกชายไป
เป็นนักวิจัยบริษัทปูนซิเมนต์ไทยก่อนจะไป
ทำปริญญาเอกทางเซรามิกส์ที่ประเทศเยอรมนี
ล้วนแต่ใช้ที่ว่างนอกหัวใจทั้งนั้น
เพราะหัวใจมีจุฬา เต็มร้อยอยู่แล้วทุกคน

เดือนกรกฎาคม ของทุกปี ตั้งแต่
สมัยผมเข้าจุฬา ครั้งแรกกว่า ๔๐ ปีมา
แล้ว จะมีงานสำคัญของจุฬา อยู่ ๒ งาน
คือวันพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จ
การศึกษา และวันรับน้องใหม่ แต่เดิมงาน
แรกจะมีขึ้นในวันพฤหัสบดีแรกของเดือน

ส่วนงานหลังจะมีในวันเสาร์สุดท้ายของ
กรกฎาคมนั่นเอง เป็นการให้คนเก่าออกไป
เสียก่อน จะได้มีที่ว่างให้คนใหม่เบียด
เข้ามา ระยะเวลาหลังทราบว่สัปดาห์แรกยกให้
มหาวิทยาลัยมหิดลไปแล้ว จุฬา มารับ
พระราชทานปริญญาบัตรกันใน สัปดาห์ที่
๒ สำหรับน้องใหม่สมัยนี้ไม่ค่อยเป็นเรื่อง
เป็นราว แถมยังมีการแยกไปรับเป็นกลุ่ม
ย่อยในต่างจังหวัดอีก ชาติทั้ง Unity และ
ยังไม่รักษา Tradition อีกด้วย

ผมเข้าเป็นน้องใหม่ด้วยความไม่รู้
จักจุฬา มาก่อน เพราะผมเรียนชั้นมัธยม
อยู่ต่างจังหวัด แถวบ้านผมไม่ค่อยมีคน
จุฬา เลยไม่รู้จัก ครูที่สอนรวมทั้งครูใหญ่
ที่มีปริญญาก็มักจะเป็น ป.ม. ๖.บ. นอก
นั้นจะมี วุฒิ ป.ม. หรือ พ.ม. ป.ป. หรือ
พ.ป. แล้วก็พลเอก พลโท วาดเขียนนอก
วาดเขียนโท กับ ครูเหล่านี้ หลายคนไม่มี
โอกาสเข้ามาเห็นสถาบันการศึกษาในกรุง-
เทพฯ เช่น จบ ป.ป. ที่ โคราช จบ ป. ตั๋ว
เดียวที่มหาสารคาม เป็นต้น จึงไม่สามารถ
เล่าถึงจุฬา เกษตร ศิลปากร หรือแพทย
ศาสตร์ได้ ธรรมศาสตร์เองก็ไม่ได้ เข้ามา
เรียนเพียงแค่อ่านหนังสือแล้วก็มาสอบเอง
ทำให้ไม่มีบรรยากาศมหาวิทยาลัยให้เห็น

เมื่อผมมาเรียน ม.๗ ม.๘ ก็มาเรียน
โรงเรียนวัด และพำนักอยู่วัดใกล้เคียง มหา-

วิทยาลัยธรรมศาสตร์ผมก็เลยไม่รู้จักจุฬา ต่อโรงเรียนพาไปงานจุฬา วิชาการครั้งหนึ่งนั้นหรือจึงได้รู้ว่าจุฬาอยู่ที่ไหนและมีคณะอะไร สอนอะไรบ้าง พอสอบ ม.๘ เสร็จ เพื่อนหลายคนก็ชวนมาสอบเข้าจุฬา โดยไม่มีแผนมาก่อน ครูที่โรงเรียนบอกว่าคนเก่งอย่างผมต้องเลือก เรียนแพทย์หรือวิศวกรรม ซึ่งผมก็เชื่อว่าผมเก่ง

จุฬา รับสมัครสอบวันที่ ๑-๑๕ เมษายน สอบต้นพฤษภาคม ก่อนประกาศผล ม.๘ พอประกาศผล ม.๘ แล้ว ต้องเอาไปแจ้ง มิฉะนั้นจะไม่ประกาศผลสอบเข้า ผมเป็นคนรักวิชาการเบียดวินัยอย่างเคร่งครัด จึงทำตามอย่างไม่บิดพลิ้ว แต่งชุดนักเรียนขาลิ้นมาสัปดาห์ที่ห้อง ๑๐๐ ตึกขาวในวันที่ ๙ เมษายน เห็นคนนั่งรอรับสมัครเป็นสิบ แต่ไม่มีผู้สมัครเลยรู้สึกโหวงเหวงพิกล ผมได้เลขที่นั่งสอบ ๓๖๕ สอบ ที่ตึกพิลิกัส แต่พอถึงวันสอบไม่รู้ว่าเป็นมาจากไหนเต็มไปหมด เห็นบอกว่าสมัครกันตั้ง ๗,๐๐๐ คน จุฬา รับได้ทั้งหมดประมาณ ๒,๐๐๐ คน เตรียมแพทย์รับ ๓๐๐ คน

ทั้งนี้ต้องดูจำนวนคนที่ตกซ้ำชั้น(Repeater) เสียก่อนว่ามีเท่าไรจะรับเข้าเรียนได้รวมกันไม่เกิน ๓๕๐ คน ไว้แจกไปศิริราช ๑๒๐ จุฬา ๘๐ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์ และเภสัชอีกแห่งละ ๓๐-๕๐ คน

ผมติดกลุ่มใน ๑๔๐ คนแรก เตรียมแพทย์ เชื่อหรือยังว่าผมเก่ง อยู่ใน Section แรก ที่แบ่งกลุ่มเป็น ๖ กลุ่ม กลุ่มของผมมี ๔๐ คน มีผู้หญิง ๑๐ คน ใส่แว่นเสีย ๖๐% ทำให้ผมชอบผู้หญิงใส่แว่นขึ้นมากันที่ การเรียนของผมเป็นอย่างไร ผมรู้ของผมดี เขาเห็นว่าผมประสบความสำเร็จในการใช้คำ

ขวัญ ๕ คือ Reexam, Repeat, Retire, Re-entrance และ Return ทั้งนี้เพราะทุ่มเทเต็มที่ให้แก่ Sotus ทั้ง Seniority, Order, Tradition, Unity และ Spirit ผมเวียนว่ายตายเกิด อยู่ในห้วงมทรธณพแห่งจุฬา เกือบทศวรรษ จุฬา คงจะรำคาญผมเต็มที่ จึงจ้างให้ผมออก ด้วยปริญญาใบหนึ่งพอเป็นใบเบิกทาง แต่ผมไปทำงานที่ไหนไม่เคยมีใครงามหาใบเบิกทางที่ว่านี้เลย

แม่บ้านของผมเป็นชาวกรุงเทพฯ แต่ไปโตที่ธนบุรี เรียนหนังสืออยู่ในกรุงตั้งแต่ประถมถึงมัธยมจบ ม.๘ ที่เตรียมอุดมรุ่นตั้งคือ รุ่น ๒๑ จึงมีความใฝ่ฝันที่จะข้ามรั้วมาเข้าจุฬา ตั้งแต่แรก **“หวังจะให้พระเกี้ยวอันโสภาก จากข้างซ้ายย้ายมาข้างขวาเอ๋ย”** ใช้ความพยายาม ๒ ครั้งจึงประสบความสำเร็จด้วยความรักจุฬา อย่างแท้จริง จึงต้องรักคนจุฬา ด้วยความรักในกิจกรรมทำให้ผมต้องแนะนำ และช่วยเหลือทุกอย่าง ถ้าต้องอยู่ค่ามิดก็เป็นที่ที่ผมต้องไปส่งถึงบ้านในซอยวัดสุทธาสำเหร่ ไปส่งบ่อย ๆ ก็เป็นความเคยตัวก็เลยต้องรับส่งทุกวันจนถึงวันนี้ผลออกแล้ว ๓๖-๓๗ ปีเชียยละ

เรารักจุฬา ของเราจริง ๆ รดน้ำแต่งงานก็ใช้หอประชุมจุฬาที่ทะเลจัดเลี้ยง ต่อเลยที่สโมสรอาจารย์ โรงอาหารอักษรทุกวันนี้ วงดนตรีไทยที่มาเล่นในงานกีฬของจุฬา มีนักดนตรีจากธรรมศาสตร์ และโรงเรียนผู้ใหญเทศบาลนครกรุงเทพฯ จาก ห้วยขวาง มาลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเล่นอยู่จนตึก เห็นหรือยังว่าเราทั้งสองเป็นจุฬา ร้อยเปอร์เซ็นต์

ตอนฉลอง ๔๐ ปีจุฬา เราที่ตั้งใจจะ

มาฉลองด้วยแต่จำเป็นต้องนอนให้น้ำเกลือเพราะแพ้ท้องลูกคนแรกที่โรงพยาบาลจุฬา ได้ยินเสียงงานฉลองกัน ดังไปให้ได้ฟังอย่างครึกครื้น ลูกทั้งสองคนของเราคลอดที่โรงพยาบาลจุฬา เหมือนกัน ห่างกัน ๒๖ เดือน บนเตียงคลอดเดียวกัน ห้องพักห้องเดียวกัน ที่ตึกยวมราชมิตรถนนสนามม้า (อังรีตุนังต์) หมอทำคลอดคนเดียวกัน คือ **หมอบัญลล ภัตพยัคฆ์** ส่วนพยาบาลคนเดิมหรือเปล่าผมไม่ทราบ

ผมชอบลูกชอบเมียไปทำงานอยู่ต่างประเทศเกือบ ๑๐ ปีจนลูกสาวจบ ป.๖ และลูกชาย จบ ป.๔ จากโรงเรียนเทศบาลใกล้บ้านพักในเกาหลีกลับมาลูกอ่านเขียนภาษาไทยไม่ได้เลยแต่พูดไทยชัดไม่ผิดเพี้ยนร.ล. คบกล้าหรือน้ำเสียง เสียงโท เสียงตรี หรือสระแอ พูดชัดกว่าพิธีกรทั้งหลายในวิทยุและโทรทัศน์เมืองไทยทุกวันนี้เป็นไหน ๆ

ส่งลูกสาวเข้า ม.๑ โรงเรียนรวดี ด้วยความเมตตาของ **คุณสุรางค์ เปรมปรีดี** รุ่นน้องครุศาสตร์ จุฬา ลูกชายเข้า ป.๕ สาขิตส่วนสุนันทา ด้วยความกรุณาของ **ร.ท.เทอดสกุล คุณชานนท์** รุ่นน้องครุศาสตร์เช่นกัน ได้ชั้นแล้วผมก็ชอบหิ้วลูกไปเรียนที่ปัตตานี ลูกสาวเข้าสาขิตสงขลานครินทร์ด้วยการสงเคราะห์ของ **อาจารย์ปรีชา ป้องภัย** คณบดีศึกษาศาสตร์ และ**อาจารย์วิรัช บุญสมบัติ** อาจารย์ใหญ่ทั้งสองเป็นรุ่นน้องผมที่วิทยุศาสตร์จุฬา ส่วนลูกชายเข้าโรงเรียนอนุบาลปัตตานี ด้วยบารมีของ**อาจารย์ มะนะเขย เต็น** คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ **ฉบับหน้าคือว่ากันตอนจบครับ**